

KIM IR SEN

”O osiągnięciu nowego ożywienia w budownictwie gospodarczym socjalizmu”

Przemówienie na Ogólnokrajowym Zjeździe Przemysłowym 7 lipca 1974 r.

Towarzysze!

Obecny Zjazd, zwołany dla poparcia wezwania partii do mobilizacji wszystkich sił dla osiągnięcia nowego ożywienia w budownictwie socjalizmu, stanowi forum o bardzo ważnym znaczeniu. Na a Zjeździe liczni towarzysze występowali w gorących słowach, wyrazili mocne zdecydowanie śmiało iść naprzód. Jestem zadowolony, że wzięliście aktywny udział w pracy zjazdu. Pozwólcie mi wyrazić wdzięczność uczestnikom zjazdu, całej klasie robotniczej, Dzisiaj zjazd zakończy swoją pracę i mnie specjalnie chce się powiedzieć o niektórych kwestiach.

W referacie, przedstawionym na VIII plenum Komitetu Centralnego partii piątej kadencji I w Czerwonym Liście KC partii do wszystkich jej członków zostały dokładnie wskazane wszystkie zadania, dlatego dzisiaj krótko zatrzymam się jedynie na niektórych rzeczowych zagadnieniach.

1. O PRZEDTERMINOWYM ZDOBYCIU SZCZYTÓW USTALONYCH PLANEM SZEŚCIOLETNIM

Aby przedterminowo wykonać plan sześcioletni powinniśmy uparcie forsować w pierwszej kolejności inwestycje.

Przedterminowe wykonanie sześciolatki we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej zależy od inwestycji. Oto dlaczego Komitet Centralny partii, ogłaszając rok obecny rokiem budownictwa zdecydował skoncentrować ogień na inwestycjach. Wszyscy członkowie partii i pracujący gałęzi budownictwa inwestycyjnego są powołani uporczywie walczyć o to, aby przedterminowo zakończyć budownictwo inwestycyjne, nieodzowne dla zdobycia szczytów nakreślonych planem sześcioletnim.

W pierwszej kolejności należy aktywnie forsować budowę bazy hutniczej, mającej na celu zdobycie szczytu produkcji stali w sześcioleciu.

Rozwiązanie kwestii osiągnięcia ustalonego w sześciolatce szczytu produkcji stali całkowicie i w pełni zależy od budownictwa inwestycyjnego. Należy skierować duży wysiłek na rozszerzenie zakładu hutniczego imienia Kim Czaka, Kansońskiej huty stali, zakładu hutniczego imienia 13 kwietnia i maksymalnie przyspieszyć termin ich uruchomienia. W szczególności należy skupić uwagę na rozszerzeniu zakładu hutniczego imienia Kim Czaka i przyspieszyć zakończenie tej pracy. Tylko po szybkim zakończeniu pracy w zakresie jego rozszerzenia zdołamy zdobyć szczyt produkcji stali, przewidziany w planie sześcioletnim, jeszcze bardziej powiększyć potęgę ekonomiczną kraju. Przemysł budowy maszyn ma obowiązek

na czas wyprodukować i dostarczyć urządzenia, nieodzowne dla budownictwa wielkiego pieca, koksowni i pieca aglomeracyjnego w zakładach hutniczych imienia Kim Czaka.

W celu pomyślnego zdobycia szczytu produkcji stali należy wraz z przyspieszeniem budownictwa bazy hutniczej prowadzić wzmożoną walkę o rozszerzenie istniejących i przygotowanie nowych kopalni rudy żelaza. Ile by nie zbudować wielkich pieców, pozostaną one bezużyteczne, jeśli nie zwiększy się wydobycie rudy żelaza. Aby w pełni zaspokoić szybko rosnące zapotrzebowanie na rudę żelaza, należy rozszerzyć istniejące kopalnie rudy żelaza i jednocześnie na wielką skalę otworzyć nowe. Należy aktywnie prowadzić pracę nad rozszerzeniem Musańskiej kopalni rudy. Posiada ona niewyczerpane zasoby rudy żelaza o wysokiej jego zawartości. Rzeczą główną dla normalnego zaopatrzenia w surowce zakładów hutniczych — jest przyspieszenie rozszerzenia kopalni Musańskiej. Nieustępliwie forsując prace nad rozszerzeniem kopalni Musańskiej, należy w obecnym roku doprowadzić jej moc produkcyjną do 4,5 mln ton, w 1975 roku — do 5,5 miliona ton, w 1976 roku — do 8,5 miliona ton.

Należy przyspieszyć także otwarcie Toksońskiej kopalni. W warunkach, kiedy w zachodnim rejonie kraju są niedostatecznie ujawnione zasoby rud żelaza, aktualne staje się zagadnienie przyspieszenie otwarcia Toksońskiej kopalni, posiadającej zasoby mineralne o bogatej zawartości.

Także w rejonie zachodnim należy przeprowadzić pracę w zakresie dalszej rekonstrukcji i rozszerzenia funkcjonujących kopalni rudy, dokładnie przygotować się do otwarcia nowych.

Należy dokonać wysiłku w budownictwie elektrowni w celu zdobycia szczytu produkcji energii elektrycznej, ustalonego w planie sześcioletnim. Obecnie budownictwo elektrowni odbywa się powolnie. W budownictwie inwestycyjnym należy usilnie prowadzić i szybko zakończyć drugi etap budowy Pukczańskiej elektrociepłowni i Sodususkicej elektrowni wodnej, budowę Czondzongańskiej elektrociepłowni, Tedongańskiej elektrowni wodnej, Teboskiej elektrociepłowni.

Należy aktywnie prowadzić budownictwo wielkiej bazy przemysłu chemicznego. Rozwój przemysłu chemicznego posiada bardzo ważne znaczenie dla wzrostu produkcji rolniczej, rozszerzenia bazy surowcowej przemysłu lekkiego i poprawy warunków życia ludności. Pracownicy zatrudnieni w budownictwie inwestycyjnym, powinni jak można najszybciej stworzyć nową wielką bazę przemysłu chemicznego w celu dalszego rozwoju ojczyźnianego przemysłu chemicznego.

Duży wysiłek należy włożyć przede wszystkim w budowę Młodzieżowego kombinatu chemicznego, z tym aby szybko zakończyć budowę zakładu produkcji mocznika o rocznej mocy produkcyjnej 360 tysięcy ton, zakładu anilany o rocznej mocy produkcyjnej 10 tysięcy ton, zakładu produkcji politylenu o rocznej mocy produkcji 25 tysięcy ton i innych wielkich zakładów chemicznych.

Budowa Młodzieżowego kombinatu chemicznego — to gigantyczna praca. Weźmy dla przykładu, chociażby budowę zakładu produkcji mocznika — sprawa nie należąca do łatwych. W przyszłości zakład ten powinien produkować 360 tysięcy ton mocznika. A to się równa 760 tysiącom ton siarczanu amonu.

Obecnie Chynnamski kombinat nawozów mineralnych wytwarza jeden milion ton rocznie a aby opanować tę moc produkcyjną, potrzebował ponad 10 lat. Zdecydowaliśmy zbudować w ciągu jednego roku zakład produkcji mocznika nie ustępujący pod względem mocy produkcyjnej Chynnamskiemu kombinatowi. Tylko po zbudowaniu tego zakładu potrafiemy zdobyć szczyt produkcji nawozów mineralnych, ustalony w planie sześcioletnim.

Równocześnie z budową Młodzieżowego kombinatu chemicznego należy od podstaw zbudować w rejonie Nampcho wielkie nowoczesne przedsiębiorstwa chemiczne, takie jak zakłady produkcji kauczuku syntetycznego, zakład winalony rocznej mocy produkcyjnej 30 tysięcy ton, zakład chlorowiniliny o rocznej mocy produkcyjnej 50 tysięcy ton a także zakłady produkcji karbidu wapnia, zakład produkcji węglanu sodu, zakłady produkcji sody kaustycznej, zdolne do zaopatrzenia w surowce wyżej wymienione przedsiębiorstwa.

Aby zdobyć szczyt produkcji cementu, należy szybko zakończyć budowę Sunczońskiego zakładu cementowego. Zakończenie pierwszego etapu budowy Sunczońskiego zakładu cementowego stworzy możliwość wytwarzania 3 milionów ton cementu. Obecnie produkujemy 5 milionów ton cementu. Jeśli dodatkowo stworzymy moc produkcyjną w rozmiarach 3 milionów ton cementu, to zostanie zdobyty szczyt produkcji cementu, ustalony w planie sześcioletnim. Zadanie pracowników zatrudnionych w budownictwie inwestycyjnym — przyspieszyć budowę Sunczońskiego zakładu cementowego z tym aby stworzyć w następnym roku moc produkcyjną w wysokości 3 milionów ton cementu.

Należy włożyć wysiłek także w budownictwo przedsiębiorstw przemysłu lekkiego.

Zbudowaliśmy wiele przedsiębiorstw przemysłu lekkiego na co państwo przeznaczyło ogromne ilości materiałów i środków, ale nic mało zakładów i fabryk jeszcze nic oddano do eksploatacji, dlatego że brakuje drobnego wyposażenia.

Budowa fabryki tekstylnej imienia września do tej pory jest niezakończona w wyniku niewykonania takiej drugorzędnej pracy jak przeprowadzenie wodociągu. Sariwońska fabryka tekstylna nie wykorzystuje swoich mocy produkcyjnych z powodu braku takich pomocniczych urządzeń jak kocioł i transformator. Moglibyśmy wytwarzać więcej dobrych tkanin i zaopatrywać nimi ludność, jeśliby w ubiegłym roku była zakończona budowa i zorganizowana normalna produkcja w fabryce tekstylnej imienia września i w Sariwońskiej fabryce tekstylnej.

Główna przyczyna opóźnienia budowy fabryki tekstylnej imienia września i Sariwońskiej fabryki tekstylnej tkwi w tym, że komitety i ministerstwa Rady Administracyjnej, które bezpośrednio odpowiadają za organizację i wykonanie tych robót, dopuściły do wąsko resortowego podejścia, pracowały nieodpowiedzialnie, nie z państwowego stanowiska. Organizacje partyjne wszystkich szczebli powinny rozwinąć wzmożoną walkę ideologiczną z podobnymi zjawiskami.

Zadanie pracowników, zatrudnionych w gałęziach przemysłu lekkiego i budownictwa, polega na tym, aby szybciej zakończyć rozpoczęte budownictwo przedsiębiorstw przemysłu lekkiego i tym współdziałać na rzecz przedterminowego wykonania sześciolatki w dziedzinie przemysłu lekkiego.

Jedną z najważniejszych gwarancji pomyślnego wykonania planu sześcioletniego jest usilne budownictwo kolei żelaznych. Zadanie pracowników transportu kolejowego — to nieustępliwe przeprowadzenie zakładania dróg kolejowych w

nakreślonym przez partię kierunku budownictwa kolejowego i pełniejsze zaspokojenie rosnących potrzeb w zakresie przewozów ładunku.

Przede wszystkim należy skupić wysiłek na przyspieszonym zakończeniu zakładania linii kolejowej pomiędzy Kange — Chesan — Musan.

Jedynie po szybkim zakończeniu zakładania linii pomiędzy Kange — Chesan — Musan, zdołamy połączyć wschodnią część z zachodnią w głębi północnego rejonu kraju, zabezpieczyć nieprzerwane dostawy dla wszystkich gałęzi gospodarki narodowej przemysłowych surowców i paliwa, które wytwarza się w dużych ilościach w prowincji Północny Chamgen i w głębi północnych rejonów kraju, takich jak stal walcowana, węgiel, drzewo, włókno sztuczne, papier i w wypadku wojny zdołamy pomyślnie poradzić sobie z przewozami czasu wojennego. Obecnie funkcjonująca linia kolejowa Ra-dzin — Phenian w wypadku wojny może zawieść w normalnej obsłudze, ponieważ przebiega wzdłuż linii brzegowej. A zatem, w transporcie kolejowym należy przyspieszyć założenie linii Kange — Chesan — Musan z tym aby w każdym czasie mogła ona urzeczywistniać nieprzerwane przewozy wszystkich potrzebnych ładunków we wschodnie i zachodnie rejony naszego kraju.

Aby pomyślnie przeprowadzić budownictwo inwestycyjne, należy skoncentrować ogień na ważniejszych obiektach.

W warunkach, kiedy mamy ograniczone środki budowlane, nie można zakończyć w ustalonym terminie budowy żadnego z obiektów, jeśli je rozproszymy. Powinniśmy prawidłowo określić kolejność w budownictwie, skupić wysiłek na ważniejszych obiektach budowlanych, prowadzić pracę w sposób zróżnicowany z tym, aby maksymalnie przyspieszyć termin ich oddania do eksploatacji. Jeśli się

przyspieszy chociażby na godzinę uruchomienie obiektu, to o tyleż wcześniej zakończy się realizacja planu sześcioletniego.

Zgodnie z kursem partii na skoncentrowane przeprowadzenie budownictwa w gałęzi budownictwa inwestycyjnego należy skupić wysiłek na ważniejszych obiektach w celu zdobycia głównych szczytów sześciolatki — szczytów produkcji stali, energii elektrycznej, cementu, nawozów mineralnych, tkanin, zboża, produktów rybnych i innych. Wraz z tym na budowach należy polepszyć organizację pracy, zdecydowanie podnieść poziom mechanizacji i tym samym aktywnie forsować budownictwo.

Aby pomyślnie uporać się ze stojącym przed nami obecnie zadaniem — wielkim budownictwem, należy wzmóc pomoc dla frontu budownictwa inwestycyjnego. Zgodnie z kursem, wysuniętym w tym roku w przemówieniu noworocznym, należy okazywać frontowi budownictwa inwestycyjnego aktywne poparcie ze strony całej partii, całego państwa, całego narodu. Niechaj obecny zjazd posłuży jako punkt wyjścia specjalnie dla okazania wszechstronnego poparcia dla frontu budownictwa inwestycyjnego i osiągnięcia nowego postępu w budownictwie.

Dla frontu budownictwa inwestycyjnego należy w pierwszej kolejności wzmóc pomoc w zakresie siły roboczej. Niedawno partia podjęła decyzję skierowania na front budownictwa inwestycyjnego dużych ilości siły roboczej, pozyskanej w instytucjach i w przedsiębiorstwach. I Warn, towarzysze trzeba będzie po zjeździe poszukać wiele zasobów siły roboczej i skierować je na front budownictwa inwestycyjnego.

Nieodzowne dla frontu budownictwa inwestycyjnego materiały i wyposażenie należy także zabezpieczyć w sposób skoncentrowany. Przemysł maszynowy powinien dokładać sił dla produkcji zamówionych urządzeń i tym samym terminowo i pod dostatkiem zaopatrywać front budownictwa inwestycyjnego w nieodzowne urządzenia.

Równocześnie z tym należy aktywnie mobilizować i kierować na front budownictwa inwestycyjnego zamrożone w zakładach i fabrykach urządzenia i materiały. Mówi się obecnie, że niektóre zakłady i fabryki nagromadziły u siebie niepotrzebne urządzenia i materiały ale nic oddają ich innym gałęziom. To bardzo źle. Z podobnym wąsko resortowym podejściem należy prowadzić bezwzględną walkę ideologiczną.

W transporcie należy polepszyć organizację przewozów i terminowo dostawić na front budownictwa inwestycyjnego materiały i urządzenia.

Powinniśmy, oszczędzając każdą minutę i każdą sekundę, nieustępliwie posuwać naprzód budownictwo i całkowicie zakończyć nie później niż w pierwszym półroczu roku następnego budownictwo inwestycyjne, nieodzowne dla zdobycia szczytów sześciolatki. Tylko tak zdołamy zakończyć sześciolatkę na jeden rok przed terminem.

Następne ważne zagadnienie dla przedterminowego zdobycia szczytów sześciolatki — to zdecydowane osiągnięcie wyprzedzającego rozwoju przemysłu wydobywczego.

Przemysł wydobywczy stanowi jedną z najbardziej wąskich miejsc w naszym przemyśle. Obecnie produkcja i budownictwo przeżywa duże kłopoty w związku z

brakiem transformatorów, silników elektrycznych, przewodów elektrycznych i kabli. Przyczyna tego leży w tym, że kopalnie rudy nie nadążają w pełni z zabezpieczeniem rudy metali kolorowych. Nierzadko z powodu niezadawalającego zabezpieczenia w rudę wielkie piece pracują nie na pełnych mocach produkcyjnych. W zakładach hutniczych produkcja stali cierpi niekiedy z powodu braku elektrod. Kraj nasz tak bogaty w zasoby grafitu, że mógłby eksportować do innych krajów takie rzeczy jak elektrody, a tymczasem niekiedy odczuwa się brak elektrod, ponieważ kopalnie rud nie-zadawalająco zabezpieczają w grafit. Jak widzicie, pozostawanie w tyle przemysłu wydobywczego — pierwszego ogniwa procesu produkcji — stanowi przeszkodę, dla wzrostu produkcji w innych gałęziach przemysłu, chociaż mają one możliwości doprowadzić do dalszego wzrostu produkcji.

Jedną z głównych przyczyn tego to, że obecnie w niektórych zakładach i fabrykach zarządzanie przedsiębiorstwem jest urzeczywistniane nie na poziomie wymagań systemu Teańskiego pracy, tkwi także w tym, że nie zabezpiecza się, wyprzedzającego rozwoju przemysłu wydobywczego i dostarcza on surowiec z przerwami.

Postawienie na pierwszym planie produkcji surowców, paliwa i energii elektrycznej — to, można powiedzieć, prawo rozwoju przemysłu.

Tylko przy wyprzedzającym rozwoju przemysłu wydobywczego — pierwszego ogniwa procesu produkcji wszystkie pozostałe gałęzie przemysłu są w stanie szybko się rozwijać. Dla przyspieszonego rozwoju przemysłu hutniczego należy na wielką skalę otworzyć Mosańską i inne kopalnie rudy żelaza a dla zwiększenia produkcji transformatorów, silników elektrycznych i przewodów należy rozwijać

wydobycie rud metali kolorowych. Po uzyskaniu wielkiego ożywienia w przemyśle wydobywczym, można wywołać ożywienie także w innych gałęziach i tylko przy jego zdecydowanie wyprzedzającym rozwoju można pomyślnie osiągnąć szczyt sześciolatki. Wyprzedzający rozwój przemysłu wydobywczego jest nieodzowny nie tylko dla osiągnięcia szczytu sześciolatki, ale stanowi najbardziej aktualne zagadnienie dla wykonania nowego planu perspektywicznego po zakończeniu sześciolatki. Trzeba szybko podciągnąć przemysł wydobywczy wysiłkiem całej partii, całego państwa.

Dla szybkiego podciągnięcia przemysłu wydobywczego należy w tej gałęzi zerwać z konserw*atyzmem i z całą energią rozwinąć rewolucję techniczną.

Wśród pracowników przemysłu wydobywczego wciąż jeszcze pozostaje wiele przeżytków starych idei, poczynając od konserwatyzmu. Są oni, powiedziałbym ludźmi drobiazgowymi, bez rozmachu.

W przeszłości, podczas swojej okupacji Korei japońscy imperialiści, aby jak można najwięcej na-grabić jej zasobów naturalnych, nawpółchałupniczymi metodami wydobywali rudę tylko o wysokiej zawartości a o ubogiej zawartości — wyrzucali za burtę. Jest to sposób dzikiej grabieży zasobów naturalnych.

Nie wolno nam uciekać się znowu do znikomych półchałupniczych metod, które w swoim czasie stosowali japońscy imperialiści, grabiąc zasoby naturalne naszego kraju. Powinniśmy wydobywać rudę nie tylko o bogatej ale i ubogiej zawartości, pomnażać wydobycie rudy metodą: „więcej wydobywaj i więcej przerabiaj”. Tak będzie to słuszne zarówno z punktu widzenia ochrony i efektywnego wykorzy-

stania zasobów naturalnych naszego kraju, jak i z punktu widzenia jego wiecznego rozkwitu.

W przemyśle wydobywczym powinniśmy dokonać wielkiej rewolucji i przejść do metody: „więcej wydobywaj i więcej przerabiaj”.

W tym celu w przemyśle wydobywczym należy wdrożyć wielkie urządzenia, zabezpieczyć ich szybkie obroty, urozmaicić przewozy, Kompresory, na przykład, należy wdrażać wielkie a nie małe. Należy stosować szybkouderzeniowe perforatory, szybkobieżne koparki do studzien, wielkie ekskawatory i wielkie buldożery. Także we wzbogacających fabrykach nie jest dobrze rozmieszczać wiele urządzeń o niskiej mocy, wydzielając po to duży obszar, Należy zainstalować urządzenia o dużej mocy i na niewielkiej powierzchni zwiększyć wielokrotnie moc wzbogacającą *rudą*. Podczas obecnego zjazdu zostały znalezione rezerwy dla podniesienia mocy posiadanych przez fabryki wzbogacające rudy, więcej niż dwukrotnie kosztem unowocześnienia urządzeń. To bardzo dobrze.

Ważne znaczenie posiada także urozmaicenie przewozów. Dla zabezpieczenia szybkiego transportu w kopalniach węgla i rudniach należy: gdzie potrzebny konwejer taśmowy, wdrażać konwejer taśmowy, gdzie potrzebna kolejka linowa — kolejkę linową, gdzie potrzebny elektrowóz — elektrowóz.

Wnętrza obszaru naszego kraju są bogate w zasoby. Aktywne wydobywanie i prawidłowe wykorzystanie podziemnych zasobów uczyni nasz kraj bardziej bogatym i potężniejszym. Jeśli uda się nam wyprodukować 10 milionów ton stali, skierować 5 milionów ton z tego na potrzeby kraju a pozostałą część sprzedać innym krajom, to uzyskamy waluty zagraniczne w wysokości 500 milionów funtów

sztterlingów. Kiedy wyprodukujemy jeden milion ton metali kolorowych, to nasz kraj pod względem poziomu ich produkcji na jednego mieszkańca osiągnie najwyższy poziom w świecie. Jeśli nawet będziemy sprzedawać jeden milion ton surowych metali kolorowych, to za to zdołamy uzyskać walutę zagraniczną w wysokości 500 milionów funtów szterlingów a ze sprzedaży wyprodukowanych z tych metali akumulatorów, przewodów miedzianych, silników elektrycznych otrzymamy dziesięć razy więcej waluty zagranicznej. Dlatego powinniśmy szeroko ujawnić nieobliczone podziemne zasoby naszego kraju i zwiększyć produkcje, stali, metali kolorowych.

Dla pomyślnego przeprowadzenia we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej rewolucji technicznej i przedterminowego wykonania planu sześcioletniego jest nieodzowny dalszy rozwój przemysłu maszynowego.

Rewolucja techniczna jest rewolucją maszynową, Przemysł maszynowy, można powiedzieć, przedstawia jądro i serce przemysłu.

Chcemy w przemyśle wydobywczym wdrożyć zmodernizowane, o wielkich rozmiarach, szybkobieżne urządzenia i urozmaicić przewozy; i po to przemysł maszynowy powinien wypuszczać więcej rozlicznych rodzajów nowoczesnych wielkich urządzeń maszynowych. Kraj nasz produkuje silniki o mocy 400—500 KM. Wykorzystując je, można wytwarzać 25-tonowe samochody ciężarowe o dużej ładowności i wielkie buldożery, nieodzowne dla kopalni rudy. Wziąć by się za sprawę z mocnym przekonaniem a uzyskamy pod dostatkiem takich maszyn jak szybkobieżna koparka do studni, szybkouderzeniowy perforator, dużej mocy maszyna do drobienia rudy.

Po to aby w pełnej mierze zabezpieczyć produkcję wielkich urządzeń maszynowych, potrzebnych w przemyśle wydobywczym i innych gałęziach gospodarki narodowej, należy umocnić bazę produkcji wielkich maszyn. Należy rozszerzyć i umocnić istniejące bazy wielkiego przemysłu maszynowego a także stworzyć w rejonie Kanson jeszcze jedną nową taką bazę.

Jednakże, opierając się tylko o przemysł maszynowy, nie można zaspokoić szybko rosnących potrzeb na zamawiane urządzenia. Każda gałąź przemysłu powinna stwarzać sobie bazę produkcji maszyn, pozwalającą samodzielnie wytwarzać nieodzowne wielkie urządzenia.

W hutnictwie, dla przykładu, należy wytwarzać własnymi siłami urządzenia dla walcowania. Produkcja urządzeń hutniczych wymaga nie takiej już wysokiej dokładności, tak że może je wytwarzać samodzielnie przemysł hutniczy. Także przemysł górniczy ponieważ dysponuje on zakładami budowy maszyn górniczych, powinien polepszyć ich wyposażenie, aby samodzielnie wytwarzać urządzenia o wielkich rozmiarach dla górnictwa.

Moim zdaniem, byłoby rozumnie, gdyby w przyszłości przemysł maszynowy specjalizował się w wytwarzaniu produkcji, na którą jest wielkie zapotrzebowanie, a urządzenia na zamówienie dla takich gałęzi przemysłu, jak wydobywczy, hutniczy, chemiczny, materiałów budowlanych, aby były wyprodukowane w każdej z tych gałęzi. Pod względem ilości posiadanych obrabiarek przemysł maszynowy poważnie wyprzedają inne gałęzie przemysłu ogółem. W wykorzystaniu obrabiarek jest dotąd jeszcze wiele rezerw. Jeśli każda gałąź efektywnie wykorzysta posiadane obrabiarki, to zdoła ona własnymi siłami wyprodukować prawie całe nieodzowne jej urządzenie maszynowe.

Trzeba, aby naczelnicy wydziałów, uczestnicy obecnego zjazdu, po powrocie do swoich zakładów i fabryk, zatroszczyli się o efektywne wykorzystanie posiadanych przez nie obrabiarek. W całym kraju należy dokonać ewidencji obrabiarek z tym aby zarejestrować je co do jednej, przesunąć nieracjonalnie rozmieszczone maszyny i zwiększyć stopień wykorzystania.

W celu stworzenia nowych baz wytwarzania wielkich maszyn i rozszerzenia istniejących zakładów produkujących wielkie maszyny należy radykalnie zwiększyć ilość wielkich obrabiarek.

Przecież nie można kupować w innych krajach za cenną walutę wszystkie urządzenia, nieodzowne dla stworzenia nowych baz wielkiego przemysłu maszynowego. Powinniśmy rozwijać usilnie masowy ruch na rzecz zwiększenia parku wielkich obrabiarek, z tym aby samodzielnie poradzić sobie z produkcją nieodzownego urządzenia maszynowego.

Podobnie do tego jak w 1959 roku rozwinęliśmy ruch „od obrabiarki — obrabiarka”, należy przeprowadzić w trybie masowego ruchu walkę o zwiększenie parku takich wielkich obrabiarek jak wielkie frezarki, tokarki, karuzelówki.

Jeśli będziemy walczyć, wykazując taką aktywność, inicjatywę twórczą i śmiałość, z jaką rozwinęliśmy w 1959 roku ruch „od obrabiarki — obrabiarka”, to potrafimy osiągnąć wielkie sukcesy także w ruchu o zwiększenie parku wielkich obrabiarek. Rjonsonskiemu zakładowi budowy maszyn już ponad 10 lat temu udało się wyprodukować karuzelówkę z tarczą uchwytną wielkości 8 metrów, a Pukdzunski zakład budowy maszyn dla uczczenia V zjazdu partii wyprodukował karuzelówkę z tarczą uchwytną wielkości 10 metrów. A więc dlaczegóż by nic mogły obecnie inne zakłady budowy maszyn wyprodukować takie wielkie obrabiarki jak tokarka o

korpusie wielkości 15 metrów i karuzelówka z tarcza uchwytną wielkości 16 metrów?

W przeszłości, kiedy w ciężkich warunkach prowadziliśmy budownictwo gospodarcze, zrywając wszelkie obstrukcyjne knowania wewnętrznych i zewnętrznych wrogów, wszyscy ludzie, znajdując się w napięciu i stanie mobilizacji, aktywnie walczyli. Lecz teraz, kiedy życie w znacznej mierze polepszyło się u niektórych ludzi obserwuje się samouspokojenie i brak bojowego ducha. Południowa część naszej Ojczyzny wciąż jeszcze znajduje się pod butami wrogów. Wrogowie, którzy uwili sobie gniazdo na Południu, wyłażą ze skóry, aby przeprowadzić 7. nami śmiertelną wojnę. Jakże w takich warunkach moglibyśmy spoczywać na laurach, wykazywać beztroską, niemrawość? Powinniśmy mieć mocne zdecydowanie rozgromienia wrogów i doprowadzenia rewolucji do zwycięskiego końca w drodze dalszego pomnożenia politycznej, ekonomicznej i wojskowej siły kraju. We wszystkich dziedzinach należy wykazywać wysokiego rewolucyjnego ducha oparcia o własne siły, śmiało stwarzać wielkie obrabiarki i tym samym dojść do dalszego umocnienia baz wielkiego przemysłu maszynowego.

Dalej. Wielki wysiłek należy skupić na rozwoju przemysłu rybnego.

Dla podniesienia dobrobytu ludności bardzo ważne znaczenie posiada przemysł połowu ryb. W rozwiązaniu problemu ubocznych produktów dla ludności w naszym kraju podnoszenie rybołówstwa jest efektywniejsze niż rozwijanie hodowli zwierząt.

W wielu miejscach zbudowaliśmy wielkie fabryki trzody chlewnej. Ale były tam włożone ogromne środki, fabryki są zarządzane nie jak należy, tak że wysokie są koszty własnej produkcji mięsa. Historia hodowli zwierząt w naszym kraju jest młoda, dlatego będzie trzeba, zapewne, jeszcze określonego czasu ,aby podnieść ją

na wysoki poziom rozwoju. Ale historia przemysłu rybnego w naszym kraju, można powiedzieć nie młoda. Nasi ludzie z dawnych czasów łowili ryby, chociaż na łódkach, dlatego mają w przemyśle rybnym określone doświadczenie. Jeśli my nałowimy wiele ryb i każdy z nas codziennie będzie spożywał po 200—300 gram ryby, to już to nie gorzej, niż spożywać po 100 gram mięsa. Najbliższa droga rozwiązania ubocznych produktów dla ludności w naszym kraju ----- to rozwój przemysłu rybnego.

W celu szybkiego zwiększenia odłowu ryb należy konsekwentnie wykorzenić w dziedzinie przemysłu rybnego konserwatyzm i empiryzm, dokonać wielkiej rewolucji w rybołówstwie.

Należy przede wszystkim wdrożyć wielkie statki połowu ryb.

Każdego roku zimą do wód przybrzeżnych naszego kraju przyplływają ławice mintaja i są tam przez czterdzieści dni. Ale teraz brak nam wielkich statków i nie możemy łowić wiele mintaja, pojawiającego się w przybrzeżnych wodach. Małymi statkami nie można wychodzić w morze na łowiska przy silnych wiatrach, dlatego w sezonie połowów nie prowadzi się wzmożonych połowów mintaja. Na małych statkach można pracować na morzu tylko 20 z przeszło 40 dni, w przeciągu których utrzymuje się masa mintaja. Jeśli będziemy mieć większą ilość wielkich statków i w przeciągu 40 dni będziemy łowić ryby w morzu, to tylko odłów mintaja przekroczy jeden milion ton.

Wielkimi statkami, takimi, jak statki o wyporności 3750 ton, można bez trudu łowić na otwartym morzu około jeden milion ton ryby. W tym roku statki o jeden miesiąc wcześniej niż zwykle wyprawiły się w dalekomorski połów; statek

krajowej produkcji o wyporności 3750 ton uzyskuje tam przy jednorazowym zaciągu sieci po 40 ton ryby. Teraz, mówi się, nieterminowa dostawa pływających baz przeszkadza w zwiększeniu połowu ryb.

Obecnie przedsiębiorstwa gospodarki rybnej liczące setki pracowników odławiają rocznie 25 tysięcy ton ryby a tylko jeden statek o wyporności 3750 ton, który obsługuje 70 osób, może odłowić tyleż ryb. Gdybyśmy mieli 100 statków o wyporności 3750 ton, to moglibyśmy odławiać 2,5 miliona ton ryby.

Minęły *już* te czasy, kiedy łowiło się na łódkach. Przy ich użyciu nie można więcej zajmować się rybołówstwem. Dla zwiększenia połowów ryb należy zdecydowanie wdrożyć wielkie statki rybackie.

W tym celu należy koniecznie budować wielkie ilości statków o wyporności 3750 ton. Dla terminowego przewozu odłowionej ryby należy wyprodukować także wiele statków transportowych o wyporności 5000, 10 000, 20 000 ton.

W celu zbudowania wielkich statków należy zwiększyć produkcję rozlicznych silników. W szczególności, należy wyprodukować w rosnącej ilości silniki średniej szybkości o mocy 2500 KM. Posiadając takie silniki można budować statki o wyporności 5000 i 10 000 ton. Silnik średniej szybkości o mocy 2500 KM jest przydatny także dla produkcji lokomotywy spalinowej. Obecnie bardzo powolnie idzie produkcja silników średniej szybkości o mocy 2500 KM. robotnicy i kierownictwo zakładu, odpowiedzialnego za produkcję takich silników, powinni z całym uporem niezawodnie urzeczywistnić zobowiązanie, którego podjęli się wobec partii.

Wraz z wdrażaniem wielkich statków rybackich należy rekonstruować i rozszerzać porty w celu przyjęcia wielkich statków.

Należy także efektywnie wykorzystywać zbudowane fabryki-chłodnie. W przeciągu kilku lat w Wonsanie i w innych wielkich portach z bojowym porywem zbudowaliśmy dużą ilość fabryk-chłodni o mocy ponad 10 tysięcy ton każda, zbudowaliśmy także w rejonie spożycia szereg takich fabryk. Dzięki posiadaniu dużej liczby fabryk-chłodni zaopatrujemy ludność w świeżo mrożoną rybę okrągły rok. Magazyny chłodni jeszcze przechowują 60 tysięcy ton ryby, odłowionej w minionym roku. Jak to dobrze, że dzięki zbudowaniu fabryk-chłodni dla przechowywania ryb, przez okrągły rok możemy zaopatrywać ludność w świeżo mrożoną rybę, przez okrągły rok!

Zabiegając o wdrożenie wielkich statków rybackich, nie można osłabić uwagi na rzecz rozwoju małego przemysłu rybnego. Z dawien dawna nasi przodkowie mówili: „Skoro żyjesz przy morzu, korzystaj z jego bogactw a skoro żyjesz w górach, korzystaj z ich bogactw”. W naszym kraju, otoczonym morzami z trzech stron, należy dobrze wykorzystywać zasoby morza. W osiedlach, położonych nad morzem, należy masowo zajmować się gospodarką polowo-rybacką i aktywnie rozwijać mały przemysł rybny z niewielkimi statkami. Trzeba także łowić ryby wędkami i dobrze organizować pracę w zakresie uprawy morskich wodorostów i hodowli mięczaków.

Dalej, należy przyspieszyć rozwój przemysłu chemicznego.

Najważniejsze w rozwoju przemysłu chemicznego jest radykalne zwiększenie karbidu wapnia.

Dla naszego kraju bardziej celowym jest rozwijanie przemysłu chemicznego w oparciu o wytwarzany w kraju karbid wapnia, niż rozwijanie jej w oparciu o zagraniczną ropę naftową.

Rozwój przemysłu chemicznego w oparciu o ropę naftową, oczywiście, prowadzi do produkcji bardziej różnorodnych rodzajów produkcji. Jednakże w naszym kraju dotąd jeszcze nie odkryto ropy naftowej, a zatem w przypadku rozwoju przemysłu chemicznego w oparciu o ropę naftową musielibyśmy kupować w innych krajach kolosalne ilości ropy naftowej. Wwóz ropy naftowej z zagranicy jest związany z całym szeregiem skomplikowanych zagadnień, w tym także transportu. Także zasoby ropy naftowej na świecie nie są już tak wielkie.

W naszym kraju są niewyczerpane zasoby surowca karbidu — wapnia i antracytu. W tych warunkach powinniśmy iść w kierunku produkcji większej ilości karbidu wapnia i rozwoju gałęzi przemysłu chemicznego, dla których surowcem stanowi karbid wapnia. Tylko tak można osiągnąć szybki rozwój naszego przemysłu chemicznego i radykalny wzrost dobrobytu narodu.

Dla wzrostu produkcji karbidu należy dokonać rewolucji także w dziedzinie przemysłu karbidowego. Istniejące obecnie piece karbidowe — są otwarte, dlatego z pieców wypuszcza się znaczne ilości ogrzanego powietrza i szkodliwych gazów, Należy nie zwlekając przebudować piece karbidowe na zamknięte, z tym aby uwolnić robotników od pracy w gorących wydziałach i przy szkodliwych warunkach produkcji, osiągnąć znaczny wzrost produkcji karbidu wapnia.

Produkcja karbidu wapnia wymaga zużycia dużej ilości energii elektrycznej. Dlatego w dziedzinie produkcji karbidu wapnia powinna być rozwinięta walka o

wytwarzanie produkcji przy maksymalnie najmniejszych nakładach energii elektrycznej.

Dla rozwoju przemysłu karbidowego należy zbudować wiele elektrowni wodnych. Budownictwo elektrowni wodnych — to sprawa nie należąca do łatwych, ale ich eksploatacja mimo wszystko jest efektywniejsza, niż pozyskanie energii elektrycznej w oparciu o węgiel. A zatem, jest celowym budować w dużej ilości elektrownie wodne. Jak dotąd nie ma takiej elektrowni, koszty produkcji energii elektrycznej, której byłyby mniejsze niż w elektrowni wodnej.

W naszym kraju jest wiele rzek, przydatnych dla budowy elektrowni wodnych. Na rzekach Amnok-kan i Tonnogan można także jeszcze budować nowe elektrownie, na rzekach Resongan, Czonzongan, Tedongan także można zbudować szereg elektrowni.

W dniach minionej Ojczyźnianej wojny wyzwoleniczej wypadło mi przebywać we wsi Peksonri w powiecie Sunczon w prowincji Południowy Phenian. Wówczas postawiłem przed wykładowcami i studentami uniwersytetu zadanie — studiowania zagadnienia budowy kanału, łączącego rzekę Tedongan z Wonsanem. Niedawno obejrzałem opracowany przez nich projekt wielkiego kanału Tedongan-Wonsańskiego z planem produkcji energii elektrycznej kosztem wykorzystania jego szluz. W projekcie przewidziano stworzenie mocy produkcyjnej w wysokości 580 tysięcy kilowatów energii elektrycznej, Plan ten, oczywiście, wymaga dalszego sprawdzenia, lecz mimo wszystko wywołuje on wielkie zainteresowanie. Nasze zadanie — aktywnie opracować zasoby wodne w kraju i budować więcej elektrowni wodnych.

Należy także przestudiować zagadnienie wytwarzania energii elektrycznej drogą wykorzystania energii przyływów. Powinniśmy zbudować własnymi siłami także elektrownię atomową.

Dalej. Należy osiągnąć dalszy rozwój transportu kolejowego.

Kolej żelazna — to arteria kraju i awangarda gospodarki narodowej. Obecnie w naszym kraju najważniejszą rolę w przewozach ładunku odgrywa kolej żelazna. Dlatego należy konsekwentnie wcielać w życie kurs partii na wyprzedzający rozwój transportu kolejowego.

Należy kontynuować usilne posuwanie naprzód elektryfikacji dróg kolejowych. Może ona doprowadzić do znacznego zwiększenia zdolności przewozowej dróg kolejowych. Elektryfikację dróg kolejowych można lekko urzeczywistnić, dla jej potrzeb kierowane są niewielkie wydatki, przy tym sprzyja ona zwiększeniu kultury na drogach kolejowych. W przyszłości powinniśmy jeszcze bardziej zwiększyć wydobycie miedzi, aby w pełni wydatnie przyspieszyć elektryfikacją dróg kolejowych.

Równocześnie z elektryfikacją dróg kolejowych należy zastąpić szyny cięższymi, zwiększyć produkcję wagonów większej ładowności i wydłużyć rampy stacji kolejowych. Tylko w ten sposób może się dobrze zarekomendować elektryfikacja dróg kolejowych, można wielokrotnie zwiększyć wagę pociągową pociągów.

Dla rozwoju transportu kolejowego należy także budować na dużą skalę nowe drogi kolejowe. Przyspieszając elektryfikację istniejących i zakładanie nowych dróg kolejowych, należy rozładować napięcie w transporcie w pełnej mierze zabezpieczyć szybko rosnące zapotrzebowanie na przewozy.

2. O DZIESIĘCIU GŁÓWNYCH ZADANIACH PERSPEKTYWICZNYCH W BUDOWNICTWIE GOSPODARCZYM SOCJALIZMU

Niedawno odbyte VIII plenum Komitetu Centralnego partii piątej kadencji wysunęło dziesięć głównych zadań perspektywicznych w budownictwie gospodarczym socjalizmu.

Wysunęliśmy na plenum dziesięć głównych zadań perspektywicznych budownictwa gospodarczego po to, aby nasz naród, z jasnymi perspektywami na przyszłość i z jasnym celem rozwinął bardziej uporczywą walkę o przedterminowe wykonanie planu sześcioletniego i o zdobycie wyższego szczytu budownictwa socjalistycznego. Tylko widząc perspektywy na promienną przyszłość, tylko mając wyraźny cel walki, naród jest w stanie poprowadzić aktywną walkę o jej najszybszą realizację.

W przeszłości, kiedy walczyliśmy z japońskimi imperialistami, został przez nas opracowany program Ligi Odrodzenia Ojczyzny, składający się z dziesięciu punktów. W programie były określone zagadnienia o utworzeniu prawdziwie ludowego rewolucyjnego rządu w Korei po unicestwieniu japońskiego imperializmu, o stworzeniu rewolucyjnej armii, powołanej do walki o niepodległość Korei, o przeprowadzeniu demokratycznych przedsięwzięć, w tym nacjonalizacji przemysłu, reformy rolnej, ośmiogodzinnego dnia pracy, równouprawnienia mężczyzn i kobiet, obowiązkowego bezpłatnego nauczania. W ten sposób, antyjapońscy partyzanci i naród śmiało walczyli przeciwko japońskiemu imperializmowi, głęboko przekonani o tym, że po unicestwieniu japońskiego imperializmu naród stanie się gospodarzem władzy, robotnicy — gospodarzami zakładów, chłopcy — gospodarzami ziemi, pracownicy będą

pracować osiem godzin, młodzież i dzieci otrzymają bezpłatne narodowe nauczanie, kobiety będą korzystać z równych praw z mężczyznami. Wysunięte przez nas tyż razem dziesięć głównych zadań perspektywicznych w budownictwie gospodarczym socjalizmu, otwierają przed naszym narodem jasne perspektywy na jutro i wyraźny cel walki, zapala go do bardziej energicznej walki o budownictwo socjalizmu i komunizmu.

Na VIII plenum KC partii piątej kadencji nakreśliliśmy dziesięć głównych zadań perspektywicznych gospodarczego budownictwa socjalizmu także po to ,aby jeszcze bardziej przysłuchiwać się. zdaniom klasy robotniczej, szerokich mas i prawidłowo opracować kolejny plan perspektywiczny. Na tym zjeździe powiedzieliście o swojej gotowości wykonania dziesięciu głównych perspektywicznych zadań budownictwa gospodarczego socjalizmu w ciągu 4 lat. To bardzo dobrze. To, czy kolejny plan perspektywiczny będzie sześcioletnim, czy pięcioletnim, względnie czteroletnim, w przyszłości będziemy rozważać i decydować na Biurze Politycznym KC partii, uwzględniając wasze zdania.

Jeśli będziemy walczyć sumiennie, to w pełni możliwe będzie w krótkich terminach urzeczywistnienie dziesięciu głównych perspektywicznych zadań gospodarczego budownictwa socjalizmu.

Najważniejszym spośród dziesięciu głównych perspektywicznych zadań gospodarczego budownictwa socjalizmu jest zdobycie szczytu 12 milionów ton stali, a my w pełni jemu podołamy. Wnętrza naszego kraju są bogate w niezliczone zasoby rud żelaza i teraz utrwala się baza wydobycia rud żelaza. Chcemy doprowadzić moc produkcyjną koncentratu w Musańskiej kopalni do 10 milionów ton. Równocześnie ze zwiększeniem mocy produkcyjnej istniejących kopalni rudy żelaznej mamy zamiar otworzyć na szeroką skalę nowe. Niedawno w rejonie

Kimczak w prowincji Północny Chamgen i w szeregu innych miejscowości zostały odkryte wielkie pokłady rudy żelaznej przy tym o bogatej zawartości. Ponieważ my swoimi siłami produkujemy wielkie urządzenia, nieodzowne dla wyposażenia kopalni, jesteśmy w stanie na dużą skalę otworzyć kopalnie rudy żelaznej.

Jak będzie rudy pod dostatkiem, to się wyprodukuje żelaza ile się zechce. Wielkie piece, aglomeracyjne, baterie koksownicze — wszystko to możemy budować własnymi siłami. Mamy już doświadczenie budowy wielkiego pieca na 1500 m³, dlatego teraz jesteśmy w stanie wznieść także piec o objętości 2000 m³. Jeśli poczynając od przyszłego roku będziemy budować co roku jeden piec na 2000 m³, to szczyt 12 milionów ton stali osiągniemy nie później niż w 1980 roku.

W przemyśle hutniczym ważna jest produkcja żelaza w oparciu o krajowe paliwo. Uczni, pracownicy inżynieryjno-techniczni i robotnicy gałęzi hutnictwa powinni rozwiązać problem. — zastąpienia koksującego węgla węglem produkcji krajowej i w przypadku stosowania tego pierwszego zwiększać udział węgla krajowego w ich kombinacji i tym maksymalnie zaoszczędzić węgiel koksujący. I tylko tak można na pewnej bazie szybko rozwijać przemysł hutniczy naszego kraju.

Niezawodnie zostanie osiągnięty także szczyt produkcji 20 milionów ton cementu. Obecnie w rejonie Sunczon buduje się nowoczesny zakład cementu o rocznej mocy 5 milionów ton. W przyszłości w rejonie Czone myślimy zbudować jeszcze jeden nowoczesny zakład cementu o tejże mocy. Kiedy zostanie zakończone budowanie zakładów cementowych w rejonach Sunczon i Czone, to tylko w tych obu przedsiębiorstwach zostanie wyprodukowane 10 milionów ton cementu. Jeśli ponadto stworzymy moc produkcji cementu w wysokości 5 milionów ton, to ogólne rozmiary produkcji cementu zostaną doprowadzone do poziomu 20 milionów ton.

Zostanie opanowany nie tylko szczyt produkcji 12 milionów ton stali, 20 milionów ton cementu, ale także szczyt jednego miliona ton metali kolorowych 100 milionów ton węgla, 50 miliardów kilowato-godzin energii elektrycznej, 5 milionów ton wyrobów obróbki maszynowej, 5 milionów ton ryby, 5 milionów ton nawozów mineralnych, 100 tysięcy czonbo zagospodarowanych gleb zasolonych, 10 milionów ton zboża.

Nasza partia jest głęboko przekonana o tym, że dziesięć głównych zadań perspektywicznych gospodarczego budownictwa socjalizmu zostanie niezawodnie wykonane. Urzeczywistnienie tych zadań poprowadzi nasz naród do wysokich szczytów socjalizmu, uczyni nasz kraj bardziej potężnym, silnym państwem.

Wykonanie przez nas 10 głównych perspektywicznych zadań budownictwa gospodarczego socjalizmu jeszcze bardziej przyspieszy urzeczywistnienie południowokoreańskiej rewolucji i zjednoczenie Ojczyzny na samodzielnych podstawach. W rezultacie wykonania tych zadań będziemy okazywać silniejsze poparcie rewolucyjnej walce ludności południowokoreańskiej, a ludność Południowej Korei, natchniona sukcesami ludności północnej części Republiki w budownictwie socjalizmu, z gorącą tęsknotą do ustroju socjalistycznego będzie aktywnie prowadzić rewolucyjną walkę, przeciwko amerykańskiemu imperializmowi i jego poplecznikom.

Walka naszego narodu o wykonanie dziesięciu głównych zadań gospodarczego budownictwa socjalizmu będzie jeszcze usilniej zapalać postępowe narody świata, walczące o socjalizm, demokrację, niezależność narodową i budowę nowego społeczeństwa.

Niechaj cała partia i cały naród powstaną jak jeden mąż do kipiącej walki o wielkie budownictwo socjalistyczne, przedterminowo opanują wszystkie szczyty produkcji sześciolatki do końca przyszłego roku a od 1976 roku rozpoczną generalne natarcie dla wykonania dziesięciu głównych perspektywicznych zadań gospodarczego budownictwa socjalizmu. W ten sposób, należy w przeciągu najbliższych kilku lat niezawodnie zdobyć dziesięć szczytów gospodarczego budownictwa socjalizmu.

3. O OBOWIĄZKACH NACZELNIKÓW WYDZIAŁÓW ZAKŁADÓW I FABRYK

Naczelnik wydziału jest odpowiedzialnym pracownikiem ogniwa produkcyjnego przedsiębiorstwa. Wydziały wielkich przedsiębiorstw posiadają znaczenie zakładu. Dlatego wielka jest odpowiedzialność naczelnika wydziału, wypełnia on bardzo ważne obowiązki.

Najważniejszym obowiązkiem naczelnika wydziału — jest nienaganna organizacja produkcji.

Tylko dobrze organizując produkcję, naczelnik wydziału jest w stanie pomyślnie zabezpieczyć wykonanie zadania produkcyjnego wydziału. Dla robotników zadanie produkcyjne, można powiedzieć to zadanie rewolucji. Stąd można wyciągnąć wniosek, że organizowanie produkcji tak, aby wydział pomyślnie poradził sobie ze swoim zadaniem produkcyjnym - - to główne rewolucyjne zadanie naczelnika wydziału.

Po to aby udoskonalić organizację produkcji naczelnik wydziału powinien poprowadzić dobrze prace z ludźmi, pracę z urządzeniami i materiałami.

Na II Ogólnokrajowym zlocie przodowników ruchu brygad Czollima mówiłem, że dobre prowadzenie pracy z ludźmi, pracy z urządzeniami i materiałami, pracy z książkami — to centralne zadanie ruchu brygad Czollima. I tak, praca z ludźmi — oznacza wzmożenie wychowania ludzi pracy, praca z urządzeniami - oznacza polepszenie konserwacji urządzeń i jeszcze większe ich doskonalenie, aby one zawsze pracowały na pełnej mocy, praca z książkami — wzmożenie nauki wśród ludzi pracy i nieustanne podnoszenie ich poziomu kulturalnego i technicznego.

W pracy z ludźmi naczelnik wydziału ma obowiązek dobrze prowadzić prace przede wszystkim z brygadzystami.

Jeśli naczelnik wydziału jest podobny do dowódcy kompanii bądź plutonu, to brygadzysta — do dowódcy oddziału w armii. Aby pomyślnie wykonać swoją rolę, naczelnik wydziału powinien, umacniając pracę z brygadzystami, dobrze ich wychowywać. W ten sposób trzeba, aby brygadzysta polepszał pracę z ludźmi, pracę z urządzeniami i materiałami, pracę z książkami.

Naczelnik wydziału ma obowiązek także dobrze wychowywać robotników w duchu świadomego przestrzegania dyscypliny pracy.

Umocnienie dyscypliny pracy stanowi jedno z najważniejszych zagadnień w zarządzaniu socjalistyczną ekonomiką. Zakład bez dyscypliny i porządku nie można nazwać socjalistycznym zakładem.

Dla umocnienia dyscypliny pracy należy polepszyć pracę ideowo-wychowawczą i zabiegać o osiągnięcie od wszystkich robotników świadomego udziału w pracy. W społeczeństwie kapitalistycznym zmusza się robotników do pracy biciem i łaniem, zwolnieniem z pracy i innymi metodami przemocy, a w socjalistycznym społeczeństwie są one niedopuszczalne. W naszym społeczeństwie istnieje tylko taka dyscyplina pracy, która bazuje na świadomości robotników.

Naczelnik wydziału ma obowiązek polepszać wychowanie robotników w duchu umiłowania pracy, sumiennego udziału w niej. Ważnym zwłaszcza jest surowe przestrzeganie przez robotników 480-minutowego dnia roboczego. Wszyscy robotnicy powinni nie spędzać na próżno ani jednej minuty, ani jednej sekundy z

480-minutowego dnia roboczego i nie zajmować się ani odrobinę w czasie pracy zbędnymi myślami a myśleć tylko o jednym, że służą w interesach klasy robotniczej i całego narodu, pracować z pełnym oddaniem sił i zdolności, W ten sposób należy osiągnąć, aby nie było ani jednego wyrobu z brakiem, aby wytwarzało się coraz wierszą ilość produkcji.

Dla umocnienia dyscypliny pracy naczelnicy wydziałów i brygadziści powinni, oprócz tego, doskonalić organizację pracy. Znajomość sytuacji w zakładach i fabrykach potwierdza, że jedna z głównych przyczyn naruszania dyscypliny pracy tkwi w złej organizacji pracy. Naczelnicy wydziałów i brygadziści są obowiązani dawać każdemu robotnikowi pracę zgodnie z jego poziomem wiedzy, kwalifikacji i fizycznych zdolności, zabezpieczać jemu wszystkie nieodzowne warunki pracy, stale sprawdzać wykonanie przez robotników pracy, we właściwym czasie poprawiać ich braki.

Praca z urządzeniami i materiałami — to ważna sprawa, której naczelnik wydziału ma obowiązek poświęcić dużo uwagi.

Urządzenia produkcyjne — to cenne dobro kraju, główny kapitał dla polepszenia życia całej ludności. Dlatego wszyscy pracownicy zarządzania gospodarczego i robotnicy powinni troskliwie obchodzić się z urządzeniami i polepszać ich konserwację. Naczelnik wydziału powinien dokładając sił dla konserwacji urządzeń we właściwym czasie organizować kontrolę i remont, wraz z tym wzmagać wychowanie u robotników troskliwego stosunku o ochronę urządzenia. W ten sposób, należy nieustępliwie zabiegać o to,, aby wszyscy robotnicy troszczyli się o urządzenia, na podobieństwo tego, jak odbywający służbę wojskową w Armii Ludowej strzegą swojej broni jak źrenicy oka.

Równocześnie z polepszeniem konserwacji urządzeń należy poprowadzić aktywną walkę o oszczędność materiału. Wszystkie materiały w zakładach i fabrykach to produkt trudnej i uporczywej walki naszej klasy robotniczej. We wszystkich wydziałach i brygadach należy maksymalnie oszczędzać walcówkę stali i inne materiały, troszczyć się o to, aby ani jedna strużyna nie pozostała bez uwagi.

Aby wzmóc walkę o oszczędność materiałów, naczelnik wydziału powinien jak należy wychowywać robotników. Niechaj oni, spoglądając nawet na kawałek walcowanej stali, pomyślą, ile potu przelali dla jej otrzymania robotnicy zakładów hutniczych i ile sił wydatkowali kopacze rudy wydobywając rudę. Tak myślący robotnicy nie będą dopuszczać się marnotrawstwa walcówki, wyrzucać nawet strużynki.

Następne zadanie naczelnika wydziału — to utrzymywanie zakładu i wydziału w kulturze.

Już niejednokrotnie mówiłem, że pomieszczenie zakładu należy przyozdabiać jak pałac a wokół niego — jak sad. Tylko w kulturalnym otoczeniu produkcji robotnicy mogą chronić swoje zdrowie i wytwarzać dobrej jakości produkcję.

Naczelnik wydziału powinien prawidłowo stosować socjalistyczną zasadę podziału.

Do tej pory, dopóki nie wszyscy ludzie są uzbrojeni w idee komunistyczne, należy konsekwentnie wcielać w życie socjalistyczną zasadę podziału, aby każdy otrzymywał swój udział według ilości i jakości pracy. Tym, co dobrze pracują, dajcie pozytywną ocenę, a tym, co źle pracują — negatywną. Oto taka jest

potrzebna sprawiedliwa ocena pracy, Jeśli pierwsi otrzymają ocenę negatywną, a drudzy — pozytywną, to obniży się zapał produkcyjny ludzi pracy.

Naczelnik wydziału powinien dać sprawiedliwą ocenę pracy brygadzystów i działalności produkcyjnej brygad. Dlatego naczelnik wydziału powinien iść do brygady a nie siedzieć w gabinecie. Spędzając czas w gabinecie, przeglądając statystyczne dane produkcyjne, nie da sprawiedliwej oceny pracy brygad. Powinien on stale znajdować się w miejscu produkcji, pracować razem z robotnikami, pomagać brygadzystom w ich pracy. Tylko w ten sposób jest on w stanie prawidłowo ocenić całą pracę swojego wydziału.

Dalej. Naczelnik wydziału ma obowiązek poświęcać aktywnego wysiłku dla podniesienia kwalifikacji technicznych robotników i personelu technicznego. Powinien on regularnie organizować wśród nich zajęcia w zakresie przekazywania nawyków technicznych i techniczne konsultacje, z tym aby cały personel wydziału mógł nieustannie podnosić swoje kwalifikacje zawodowe.

Naczelnik wydziału ma obowiązek udzielania uwagi organizacji życia kulturalnego robotników.

Po pracy człowiekowi obowiązkowo trzeba określonego czasu, aby odpocząć. Zwłaszcza ci, którzy są zajęci pracą fizyczną, tracą dużo energii, dlatego potrzebny jest im dostateczny odpoczynek, aby zrekompensować ubytek energii. Naczelnik wydziału powinien zwracać niesłabnącą uwagę na kulturalne życie robotników i zabezpieczyć im warunki dla dostatecznego wypoczynku.

Jest nieodzowne, aby w czasie wypoczynku robotnicy mogli oglądać audycje telewizyjne, czytać literaturę piękną, oglądać filmy, słuchać muzyki, spędzać czas

przyjemnie i wesoło. W przeszłości niektórzy pracownicy zabraniali robotnikom zajmować się amatorską twórczością artystyczną. Oni, jakoby nie pracują, a tylko to robią, że tańczą. Błędną jest myśl, że amatorska twórczość artystyczna robotników przeszkadza produkcji. Oczywiście, nie można zajmować się nią w czasie pracy. Jednakże po pracy powinni oni prowadzić życie kulturalne i naukę.

Obecnie w naszym kraju występują dostateczne warunki do tego, aby robotnicy mogli prowadzić naukę i życie kulturalne po ośmiogodzinnej pracy. 8 godzin pracować, 8 godzin odpoczywać, 8 godzin uczyć się — tego żądała klasa robotnicza od początku ruchu robotniczego. Zmuszając robotników tylko pracować, nie dając im żyć kulturalnie, nie oczekuj od nich żadnego rozwoju, żadnej radości bytowania. Zwłaszcza młodym robotnikom pieśni i tańce dają natchnienie do ich pracy. Dlatego naczelnik wydziału powinien rozumnie organizować życie kulturalne robotników.

Obowiązkiem naczelnika wydziału — jest także zwracanie dużej uwagi na zaopatrzenie robotnicze.

Powinien on odpowiedzialnie zatroszczyć się o wyżywienie, odzież i mieszkanie dla robotników. Trzeba uważnie śledzić: czy normalna jest temperatura w hotelach robotniczych, czy wszyscy mają okrycie, czy robotnicy mają dostatecznie snu itd. Od naczelnika wydziału, który lekceważy robotnicze zaopatrzenie, nie można oczekiwać rewolucyjnego współżycia. Bez rewolucyjnego współżycia nie można uczynić rewolucji jak należy. Naczelnik wydziału powinien stale przejawiać głęboką troskę o zaopatrzenie robotnicze, aby robotnicy nie odczuwali żadnych niewygód w życiu.

Naczelnik wydziału powinien troszczyć się o to, aby cały skład osobowy wydziału prowadził zdrowe życie polityczne.

W życiu politycznym ważne jest — życie organizacyjne i nauka. Ludzi pracy można rewolucjonizować, tylko umacniając wśród nich życie organizacyjne i wzmagając naukę. Stąd należy pomagać członkom partii, brać aktywny udział w życiu organizacyjnym partii, a członkom organizacji ludzi pracy — życiu swojej organizacji.

Każdy człowiek powinien absolutyzować życie organizacyjne, nikt nie ma prawa przeszkadzać mu uczestniczyć w życiu organizacyjnym. Sam naczelnik wydziału ma obowiązek pokazywać innym przykład w życiu organizacyjnym a także stwarzać warunki do tego, aby cały skład osobowy wydziału uczestniczył w nim bez przeszkód. W ten sposób, wszyscy robotnicy wydziału poprzez życie organizacyjne powinni konsekwentnie się .rewolucjonizować, pracować, uczyć się i żyć według komunistycznej dewizy: „Jeden za wszystkich, wszyscy za jednego”.

Na zakończenie chciałbym krótko powiedzieć o nieodzowności podniesienia roli młodych inteligentów w urzeczywistnieniu ideologicznej, technicznej i kulturalnej rewolucji.

Odbywający praktykę w zakładach i fabrykach młodzi inteligenci wykonali w tym czasie wielką pracę. Ale to tylko elementarne sukcesy. Aby wykonać nałożone przez partię zadanie, muszą oni uczynić jeszcze wiele.

Młodzi inteligenci w żadnym wypadku nie powinni zarażać się starymi ideami, powinni oni niezmiennie zachowywać wysoką rewolucyjność, z całą energią i

uporczywością posuwać naprzód ideologiczną, techniczną i kulturalną rewolucją W szczególności, aktywnie forsując rewolucję ideologiczną, trzeba nieustępliwie walczyć o to, aby konsekwentnie uzbroić wszystkich ludzi pracy ideami Dżucze naszej partii, rewolucjonizować całe społeczeństwo. Młodzi inteligenci powinni jeszcze bardziej wzmóc walkę ideologiczną przeciwko takim zjawiskom, kiedy w niedobrej wierze i niedbale wypełniane są nakazy i dyrektywy partii, dopuszcza się marnotrawstwo siły roboczej, konserwatyzm, bierność, brak odpowiedzialności.

Zapał rewolucyjny klasy robotniczej naszego kraju jest obecnie bardzo wielki. Klasa robotnicza całego kraju, gorąco odpowiadając na bojowe wezwanie partii, stanęła do wielkiej bitwy o socjalistyczne budownictwo. Zagadnienie w tym, jak mobilizować wielki zapał rewolucyjny klasy robotniczej. Wydziały Komitetu Centralnego naszej partii, Rada Administracyjna, państwowe i gospodarcze instytucje powinny doskonalić prace organizatorskie z tym, aby klasa robotnicza do końca przejawiała swoją wysoką rewolucyjną aktywność. W ten sposób należy osiągnąć nowe wielkie rewolucyjne ożywienie na wszystkich frontach budownictwa socjalistycznego.

Mam nadzieję, że wszyscy uczestnicy obecnego zjazdu, cała klasa robotnicza naszego kraju, popierając ducha zjazdu, będą jeszcze bardziej doskonalić swoją pracę i ze zdwojoną, potrojoną energią będą walczyć o to, aby o rok wcześniej od ustało-ne2o terminu zdobyć wszystkie szczyty produkcji planu sześcioletniego, jak wzywa Czerwony List KC partii do wszystkich jej członków.